

ת"פ 24748/11/21 - מדינת ישראל נגד גאבר קואסמה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 24748-11-21 מדינת ישראל נ' קואסמה(עציר)

בפני כבוד סגן הנשיא ירון מינטקביץ

בעניין: מדינת ישראל

ע"י עו"ד ברכה בן אדרת

המאשימה

נגד

גאבר קואסמה

ע"י עו"ד אכרם אבו לבדה

הנאשם

גזר דין

רקע וטענות הצדדים

הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בכך שבסמוך לתחילת חודש נובמבר 2021 רכש תת מקלע "עוזי" ורובה M4 והחזיק בהם במשך מספר ימים בביתו, מתחת מיטתה של בתו, עד ליום 4.11.21.

ב"כ המאשימה הפנתה לחומרת המעשים ופגיעתם בערכים מוגנים, וביקשה לקבוע כי מתחם העונש ההולם בצידם הוא מאסר לתקופה שבין שנתיים וחצי לארבע וחצי שנים. לאור נסיבותיו של הנאשם ביקשה להשית עליו עונש בתחתית המתחם, קרי שנתיים וחצי מאסר.

ב"כ הנאשם מנגד, הפנה לכך שהנאשם החזיק בנשק בשל תחושה של העדר ביטחון אישי במקום מגוריו, מחנה שועפאט, ולכך שהנאשם רכש את הנשק כי קיבל "הצעה טובה" והחזיק בנשק ללא תחמושת. עוד טען, כי רובה ה M4 לא היה תקני, אם כי לא חלק על כך שמדובר בנשק קטלני, ועל כן טען כי מתחם העונש ההולם אמור להתחיל בעשרה חודשי מאסר ולא כפי שטענה המאשימה.

לעניין קביעת העונש בתוך המתחם הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שפורטו בתסקיר, להודאתו ולהעדר

עמוד 1

הרשעות קודמות.

לאור אלה, ביקש להשית על הנאשם תשעה חודשי מאסר בפועל.

הנאשם אמר כי טעה ומתחרט על מעשיו.

מתחם העונש ההולם

הנאשם החזיק בביתו תת מקלע עוזי ורובה M4(M16 קצר) ובכך פגע בערך המוגן החשוב מכל, שמירה על חיי אדם, שהרי החזקת נשק מקפלת בתוכה סיכון ממשי כי הנשק ישמש לביצוע עבירות פליליות או מעשי טרור, ובכך יביא לקיפוח נפש.

באופן עקיף עבירה זו גם מהווה קריאת תיגר על שלטון החוק, שהרי המדינה היא הריבון והיא שרשאית לקבוע מי ישא נשק ולא יזו מטר - כעולה ממיקום העבירה בפרק ח' לחוק העונשין, הדין בעבירות שעניין "פגיעה בסדרי המשטר והחברה". התקשיתי מאוד לקבל, כי הנאשם עשה כן, בשל תחושה של העדר ביטחון אישי בשכונת מגוריו - מעבר לעובדה שהטענה אינה מסבירה החזקת שני כלי נשק אוטומטיים, דווקא החזקת נשק בשכונת מגורים היא הגורם לתחושת חוסר ביטחון אישי של התושבים. כמו לא ראיתי כי העובדה שכלי הנשק לא היו טעונים גורעת מחומרת המעשים, מה גם שאינה מתיישבת עם הטענה שהנשק הוחזק לצורך הגנה עצמית.

בית המשפט העליון עמד בשורה ארוכה של פסקי דין על חומרתן הרבה של עבירות הנשק והסכנה לשלום הציבור וביטחונו הטמונה בהן והצורך להחמיר עם מבצעייהן.

ר' לעניין זה ע"פ 147/21, מדינת ישראל נ' ירין ביטון, שם הוכפל ענשו של נאשם שרכש אקדח ולבנת חבלה, משנה חצי לשלוש שנים, ונפסק:

עבירות נשק לסוגיהן היו זה מכבר למכת מדינה. האיסורים על עבירות כאמור באים להגן על ערכים חברתיים שכוללים שמירה על חיי אדם ועל שלמות גופו, וכן שמירה על סדרי חיים תקינים ושלווים שאינם מופרעים על ידי איש האוחז באקדח, ברובה, או בתת-מקלע. יתירה מכך: עסקינן באיסורים על מעשי הכנה לקראת ביצועם של מעשים פליליים חמורים ומסוכנים עד-מאד, אשר נעשים באמצעות כלי ירייה ואשר כוללים איומים, תקיפה, ירי במקום מגורים, גרימת חבלה והמתה. בדרך כלל, מעשי הכנה שאינם מגיעים כדי ניסיון לעבור עבירה פלילית אינם בני עונשין; ואולם, לא כך הוא כאשר מדובר במעשי הכנה שחומרתם מגיעה כדי סיכון ממשי וחמור לפרט ולחברה כאחד (ראו: ש"ז פלר יסודות דיני עונשין 48-52 (כרך ב', תשמ"ז)). על מעשי הכנה כאלה נענשים בחומרה, ואין זה מקרי שעצם הרכישה או ההחזקה של כלי נשק בלא רשות על פי דין להחזקתו גוררת אחריה עונש מרבי של שבע שנות מאסר, כאמור בסעיף 144(א) לחוק העונשין. עונש זה ועונשים אחרים, שחלקם חמורים אף יותר, אשר מוטלים על עברייני נשק, מהווים חלק ממלחמתה הבלתי מתפשרת של החברה בנגע ששמו זילות חיי אדם והקלות הבלתי נסבלת של הלחיצה על ההדק (ראו דברי השופט י' אלרון בע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח [פורסם בנבו] (5.11.2019) (להלן: עניין סובח)).

לזאת אוסיף, כי עונשי מאסר מרביים אינם באים לקבוע אך ורק את גבולה העליון של סמכות הענישה שבידי בתי המשפט. עונשים כאמור מבטאים את רמת הענישה הראויה במקרים החמורים ביותר של ביצוע העבירה שבה עסקינן, ומהם ניתן וראוי לגזור את מתחם העונשים עבור מקרים פחות חמורים (ראו פסקה 16 לפסק דיני בע"פ 3124/18 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.8.2019), והאסמכתאות שם (להלן: עניין פלוני)). מובן מאליו הוא, שגזירה

כאמור אינה נעשית בדרך של התאמה מתמטית. מדובר אך ורק בזיקה עניינית לחומרת העבירה, כפי שנקבעה על ידי המחוקק שאת דברו אנו מקיימים. הקפדה על זיקה כאמור היא חלק מהבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, אשר נעשתה בגדרו של תיקון 113 לחוק העונשין (ראו: ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל, פ"ד סו(2) 772 (2013)).

ע"פ 3877/16 ג'באלי נ' מדינת ישראל (פסקה 6 לפסק דינו של כב' הש' חיות, כתוארה אז):

"בית משפט זה עמד פעמים רבות על החומרה היתרה הגלומה בביצוע עבירות בנשק ובכללן העבירה של החזקת נשק או נשיאתו שלא כדין. עבירות אלה מקיימות סיכון חמור לשלום הציבור וביטחונן ומחייבות ליתן ביטוי עונשי הולם ומרתיע באמצעות הרחקת מבצע העבירה מן החברה לתקופת מאסר ממשית לריצוי בפועל... עוד נפסק כי חומרתן של העבירות בנשק אינה מסתכמת רק בנזק שאירע בפועל, כי אם בפוטנציאל הנזק הנובע מאותן עבירות".

נתון נוסף אותו אביא בחשבון בקביעת מתחם העונש הוא תיקון 140 לחוק העונשין, בו נקבע עונש מזערי של 21 חודשי מאסר לעבירה של החזקת נשק. אמנם תיקון זה נכנס לתוקף כחודש לאחר המעשה בו הורשע הנאשם ועל כן אינו חל, אך יש בו לבטא את הנחיתו הברורה של המחוקק להחמיר בעונשיהם של מחזיקי נשק בלתי חוקי. ר' בהקשר זה פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, בעפ"ג 50840-03-22 מדינת ישראל נ' סלאמה, שם אך לפני כחודש נדון עניינו של נאשם שהורשע בהחזקת שני תתי מקלע (לא תקינים) ותקיפת שוטר (במהלך החיפוש בו נמצא הנשק), וענשו הוחמר מ- 15 חודשי מאסר ל- 28 חודשים:

כלי-נשק נועדו לזרוע הרס, חורבן ואובדן. הם נועדו להרוג. ככל שמדובר בכלי-נשק התקפי יותר, דוגמת מקלע, תת-מקלע או רובה סער, מידת ההרס וההרג אשר יש בכוחם לזרוע רבה יותר.

מדינה ריבונית איננה יכולה לקבל כ"מכת-גורל" תופעה של החזקת כמות אדירה של נשק בלתי-חוקי בקרב אזרחיה ותושביה. תופעה שכזו פוגעת בעצם משילותה; היא פוגעת בסדר הטוב שבה; היא חותרת תחת שלומם וביטחונם של אזרחיה. לבסוף, היא אף עלולה להקים סימן שאלה על עצם קיומה.

ועדת המנכ"לים להתמודדות עם הפשיעה והאלימות בחברה הערבית, ציינה, במסגרת הדו"ח המפורט שאותו פרסמה, שאחד המאפיינים של תופעת הפשיעה בחברה הערבית והגורמים לה הוא הימצאותם וזמינותם של כלי-נשק מסוגים שונים בקרב החברה הערבית בהיקפים גדולים מאוד. ההערכות מדברות על החזקה של עשרות ומאות אלפי כלי-נשק לא חוקיים; השימוש בכלים הללו פוגע קשות בביטחון האישי של האזרחים ובאמון בכוחות אכיפת החוק. עצם החזקת הנשק מגבירה את החשש לשימוש בו ומפגיעה בחיי-אדם, וכך גדל הביקוש הגובר בהתחמשות ובמספר מקרי הירי והרצח. הוועדה המליצה על העלאת רמת הענישה ובכך חיזוק אמון הציבור הערבי במדינה בכלל וברשויות האכיפה בפרט. דו"ח הוועדה אומץ במסגרת הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 143) (עבירות בנשק), התשפ"ב-2021 (הצ"ח הממשלה 1466, יח' כסלו התשפ"ב, 22.11.2021). במסגרת תיקון 140 לחוק העונשין (שנכנס בתוקף בהוראת שעה למשך שלוש שנים ביום 8.12.2021) אף אימצה כנסת ישראל את ההמלצות הללו.

הדברים ידועים וברורים. אין ביכולתן של רשויות האכיפה להגיע אל כל אחד ואחד ממחזיקי הנשק הבלתי חוקי מפאת כמותם והתנהלותם החשאית ומפאת מגבלותיהם הידועות והברורות.

לפיכך, רק ענישה חמורה וכואבת, שתוטל על מתי המעט מן המעט, אשר נתפסים כשהם רוכשים, מחזיקים, נושאים ומובילים נשק, עשויה לשנות במשהו את מאזן-הכדאיות של מי ששוקל לעבור עבירות שכאלו.

הפיתוי לעבור את העבירות הללו הוא רב. למכירת נשק לא חוקי עשוי להילווה רווח נאה בשים לב למחיריו המאמירים כל העת; מחזיקי נשק נהנים מ"מעמד" ומיכולת לאיים ולהרתיע את הזולת. גורמי הפשע והטרור עושים בו שימוש תדיר להוצאה לפועל של פעולותיהם, תוך קיפוד חיי-אדם שוב ושוב (לעיתים גם כאלו שאינם קשורים כלל לסכסוך ואך נקלעו לקו האש שלא בטובתם).

הוראת השעה, אשר נחקקה זה מקרוב (הקובעת עונש מזערי לעבירות דוגמת זו שבעשייתה הורשע המשיב) איננה חלה בעניינו. עם זאת, רוחה שורה עלינו זה מכבר. אין היא אלא אמירה חקיקתית, המצהירה את המובן מאליו. הצהרות דוגמתה בוטאו פעם ועוד פעם בפסיקת בתי המשפט.

לכל ברור, כי מיגור תופעת ההחזקה של אמל"ח בלתי-חוקי יוכל לצאת מגדר המילה הנאמרת או הנכתבת אל הפועל בעולם המציאות רק אם העבירות המרכיבות אותה יזכו להכרה כעבירות חמורות ומסוכנות, כאלו הראויות לעונש חמור ומכביד.

העונש המרבי הקבוע לצד עבירה שעניינה החזקת נשק הוא 7 שנות מאסר. העונש המרבי איננו אות מתה בשיטתנו המשפטית. הוא מהווה סמן, אשר נשתל בידי המחוקק על גבי דפי ספר החוקים על-מנת לאותת לבית-המשפט מה עשוי להיות העונש הראוי להיות מוטל על העבריין במקרים החמורים. מובן, כי לא בכל מקרה הבא בפניו, על בית-המשפט להטיל את העונש המרבי. מתאימים לעניין זה דבריו של כב' השופט שטיין, שנכתבו במסגרתו של ע"פ 2352/19 דנילוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (ניתן ביום 15.10.19) בציינו כדלהלן -

"...עונשי המקסימום הקבועים בצד עבירות אינם רק מגדירים את גבולה העליון של סמכות הענישה שבידי בתי המשפט, אלא גם מבטאים את עמדת המחוקק ביחס לחומרת העבירות. כפי שצינתי שם, בקבעו את עונשי מקסימום אלו המחוקק לא דיבר לריק - שומה עלינו להתאים את הענישה הנוהגת לעמדתו זו..".

הדברים בוודאי נכונים עת בתי-המשפט חוזרים ועומדים על מסוכנות תופעת עבירות הנשק; על נזקן הרב; על היותן מכת מדינה; על הצורך למגרן ועל הקושי לעשות כן.

במקרה שלפנינו, המשיב הורשע בהחזקת שני כלי-נשק, לא אחד. בשום שלב לא נשמעה מפיו או בשמו הצהרה, המסבירה מדוע החזיק בנשק? כיצד הגיע הנשק לרשותו? מה התכוון לעשות בנשק? כאשר עניין לנו בעבירה מסוג זה, אשר כורכת בחובה סכנה מוחשית לציבור, פועל יוצא של עשיית שימוש בנשק או בהפצתו, אזי אין להניח הנחות מקלות לזכות הנאשם. ואכן, בין אם התכוון המשיב לסחור בנשק, בין אם בחר להחזיקו לצורך שימוש פלילי או אחר, אין בכך כדי להוות טעם להקל עמו.

יותר מכך, עניין לנו כאן בכלי-נשק מסוג התקפי - תת-מקלע (ולא רק אחד אלא שניים). מקום בו עסקינן בכלי-נשק מסוג זה, נטל-ההסבר המוטל לפתחו של העבריין כבד יותר.

מזדהים אנו, אפוא עם טענות ב"כ המאשימה, שלפיהן, הגיעה השעה לעלות שלב נוסף במעלה המדורג בסולם הענישה המוטל על עבריינות הנשק.

יש לזכור, מדיניות הענישה הנוהגת היא אך אחד מהשיקולים המשמשים בידי בית המשפט בקביעת מתחם העונש, לצד שיקולים נוספים הכוללים בין היתר, את רמת הפגיעה בערכים המוגנים ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ראו למשל: ע"פ 9954/17 זילברשטיין נ' מדינת ישראל, פסקה 9 [פורסם בנבו] (ניתן ביום 22.4.18)).

לצד זאת אעיר, כי אך לפני מספר ימים, במסגרתו ע"פ 1695/22 מדינת ישראל נ' גנאים ואח' [פורסם בנבו] (ניתן ביום 29.3.22) שהוזכר לעיל, שב ועמד בית - המשפט העליון על "החומרה היתרה שיש לעבירות נשק, אשר הפכו זה מכבר למכת מדינה, ושמיאיימות באופן ממשי על שלום הציבור ועל ביטחונו". בית - המשפט העליון הצהיר במסגרת הפרשה הנ"ל, כי "ניכרת בפסיקה מגמה עקבית של החמרה בענישה הנוגת כלפי מבצעי עבירות נשק במטרה לשדר מסר מרתיע מפני ביצוען". אמנם במסגרת פרשה זו, תיקון 140 לחוק העונשין לא חל על עניינם של המשיבים. חרף האמור, באותו מקרה מצא לנכון בית - המשפט להחמיר בענישה תוך שימת דגש על כך שערכאת הערעור אינה ממצה את חומרת הדין) וכאשר מובאים בחשבון את השיקולים הבאים - "מדיניות ההחמרה בענישה, היות הנשק ארוך, אוטומטי ובעל פוטנציאל קטלני גבוה וכן את נסיבות ביצוע העבירה".

דומה "שרוחה" של הפסיקה של בית - המשפט העליון חייבת לשרות גם על העניין המונח לפנינו.

זאת ועוד, לא נעלמה מעינינו העובדה שבשום שלב, ואף לא בדברו האחרון, לא הביע המשיב צער על מעשיו; לא נשמעה חרטה מפיו. הוא הודה במיוחס לו. הוא נטל אחריות על המעשה. היה כאן חיסכון (מסוים) בזמן שיפוטי. אמרנו "מסוים", שכן מקום בו נתפסו כלי-נשק בחצריו של הנאשם והוא קשר עצמו מיד אליהם (בשים לב לכך שאמו הסתבכה כתוצאה מהמעשה - ועל כך, אגב, הביע צער), יקשה עליו מאוד לשכנע את בית-המשפט שהוא לא עבר את העבירה המיוחסת לו.

עניין לנו במקרה בו המשיב, כאשר נתפס בכף ואנשי משטרה הגיעו אל ביתו ומצאו את כלי-הנשק שהוסתרו בו, תקף שוטר, היכה אותו וגרם לו לכאב ולא-נוחות מהלך מספר ימים. בין אם התביעה שמה דגש על כך בטיעוניה, בין אם לאו, המדובר בעבירה חמורה, המצדיקה ומחייבת, בנסיבותיה, הטלת עונש גם בגינה. איננו מקבלים בהקשר זה את טענת הסנגור, שלפיה יש להתייחס אל מעשה תקיפת השוטר (בנסיבות שבהן בוצע) כאל דבר של מה בכך, בבחינת זוטי דברים כמעט. גם בגין תקיפת השוטר המבצע תפקידו ראוי המשיב להיענש.

אנו סבורים, שמתחם העונש ההולם שאותו קבע בית - המשפט קמא הנכבד (36-12 חודשי מאסר בפועל) אינו יכול לתת מענה לצורכי ההלימה, המניעה וההרתעה שהם בעלי משמעות עצומה בכגון דא. אין הוא הולם את רוח התקופה ואת "מגמת ההחמרה" שעליה מדברים בפסיקה מזה שנים. אין במתחם, שתחתיתו ניצבת על 12 חודשי מאסר כדי להלום את המאבק הנדרש במכת המדינה המתבטאת בהחזקת עשרות אלפי כלי - נשק בלתי - חוקיים בידי אזרחי ישראל ותושביה.

ראוי להמשיך במגמת ההחמרה בענישה וליישמה גם במקרה שלפנינו כך שייאמר בקול חד וברור, כי כל המעורב בעבירות נשק שלא כחוק: מי שרוכשם, מי שסוחר בהם, מובילם, נושאם או משתמש בהם יישא בגין כך במלוא חומרת הדין. אולי כך יופר מאזן הכדאיות של העבריינים והחזקת נשק בלתי - חוקי (בשים לב לסיכוי להיתפס בגינה) תהפוך להיות מסוכנת ובלתי - כדאית.

כידוע, בתי - המשפט אינם נוהגים להסלים את רמת - הענישה באבחה אחת. נקוט בידיהם תמיד כלל ההדרגתיות בהחמרת הענישה, כפועל יוצא של הכלל בדבר האזהרה טרם ענישה.

תיקון 140 איננו בעל תחולה על העניין שלפנינו. במאמר מוסגר נציין כי לעמדתנו, עונש מזערי יהלום את המקרים הקלים: עת מדובר בהחזקה של כלי - נשק שרמת קטלניותם נמוכה; כלי - נשק שהוחזקו למשך זמן קצר; כלי - נשק שהוסגרו בידי בעליהם. עונשים מזעריים אינם רלבנטיים למקרים החמורים. אין הם רלבנטיים למקרים שבהם מוחזקים

מספר כלי - נשק; אין הם נוגעים למקרים בהם הנשק המוחזק הוא נשק שקטלניותו רבה; נשק התקפי; נשק שאין ניתן כל הסבר מקל להחזקתו.

מקרה, כמו זה שלפנינו, איננו נמנה על המקרים הקלים. אין ענין לנו במי שהחזיק נשק שמידת קטלניותו נמוכה. אין אנו דנים במי שהחזיק כלי נשק בודד למשך פרק זמן קצר; לא הושמע, כאמור לעיל, ולו ראשיתו של הסבר להחזקת כלי - הנשק.

המשיב הוסיף חטא על פשע כשעירב את אימו על - מנת שתסתיר עבורו את אחד מכלי - הנשק וכאשר תקף את השוטר אשר ביצע את החיפוש בביתו וגרם לו לכאב ולאי - נוחות שאיננה רגעית באופייה.

לפיכך, מתחם הענישה אשר נקבע על - ידי השופט הנכבד של הערכאה קמא איננו הולם כלל ועיקר את מכלול נסיבות האירוע.

מכלול נסיבות האירוע הנדון כאן מחייבות קביעת מתחם ענישה, אשר ספו התחתון עומד על 24 חודשי מאסר ואשר הרף העליון שלו עומד על 50 חודשי מאסר, הכל לצד עונשי מאסר על - תנאי ופיצויים לשוטר שנפגע.

והדברים יפים גם למקרה שלפני (למעט העובדה כי הנאשם שלפני לא הורשע בתקיפת שוטר).

ר' גם פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת בעפ"ג 2024-04-21 מדינת ישראל נ' מנדורי, שם נקבע כי מתחם העונש ההולם בגין החזקה של רובה "אייר סופט" דמוי 16M בודד שהוסב לירי תחמושת חיה הוא מאסר לתקופה שבין 18 ל- 36 חודשים, ואת הפסיקה הרבה אשר נסקרה שם.

בקביעת מתחם העונש אביא בחשבון את חומרת מעשיו של הנאשם, המתבטאת בריבוי כלי הנשק והעובדה שמדובר בכלי נשק אוטומטיים שהסיכון הטמון בהם גבוה, אופן ההחזקה (בבית מגורים), הצורך להרתיע מפני ביצוע עבירות דומות ורמת הענישה הנוהגת, כפי שצוטטה למעלה. אני ער לטענת הסניגור כי רובה ה-M4 אינו תקני, אך בכתב האישום אין לכך התייחסות, וממילא אין טענה כי אין מדובר בנשק קטלני. בשים לב לכל אלה, מתחם העונש ההולם את המעשים הוא מאסר, לתקופה שבין שנתיים לארבע שנים ועונשים נלווים.

נסיבות שאינן קשורות לעבירה

הנאשם יליד 1995, נשוי ואב לשלושה ילדים, קודם למעצרו עבד בשיפוצים ואין לחובתו הרשעות קודמות.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם נולד ובגדל בחברון, למשפחה נורמטיבית ומתפקדת, אך עזב את בית הספר בכיתה ח' לסייע בפרנסת המשפחה. הנאשם הסביר את מעשיו בכך שראה בנשק סימן לגבריות ומקור לתחושת ביטחון אישי, ורכש את הנשק כי הוצע לו במחיר משתלם. להערכת שירות המבחן הנאשם לא היה מודע למשמעות הפלילית של מעשיו ולחומרתם.

שירות המבחן העריך, כי ההליך המשפטי הרתיע את הנאשם וכי הסיכון שישבו על מעשיו נמוך. עם זאת שירות המבחן העריך כי הנאשם אינו בשל להליך טיפולי.

דיון והכרעה

מכלול שיקולי הענישה פועל לזכות הנאשם: מדובר באדם צעיר יחסית, אשר קודם למעצרו תפקד באופן נורמטיבי, וקיבל אחריות למעשיו. כמו כן שירות המבחן מעריך כי ההליך הביא להרתעתו של הנאשם וכי הסיכון שישבו על מעשיו הוא נמוך. כל אלה אכן מצדיקים להשית על הנאשם עונש בתחתית המתחם.

לפיכך גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. שנתיים מאסר בפועל, שימנו מיום מעצרו של הנאשם, 4.11.21.
- ב. ששה חודשי מאסר, בו לא יישא, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר כל עבירה על סעי' 144 לחוק העונשין או כל עבירה אחרת הכרוכה בשימוש בנשק.
- ג. המוצגים יחולטו והמאשימה רשאית להשמידם, על פי החלטת פרקליט המחוז או מי שיוסמך על ידו לעניין זה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, ז' אייר תשפ"ב, 08 מאי 2022, בנוכחות הצדדים.